

ange tijd heb ik geschreven met de vlammen en ernaar gekeken, vol godvrezende eerbied voor wat ik moest erkennen als mijn werk. Een werk dat niet voltooid is, lang niet. Een ademloze onvrede vervult me, naast een haast ondraaglijk gevoel van glorie. Wat is het één, wat is het ander?

Ik zie alle onvolkomenheden in één blik, verenigd met die alomvattende grootse Blik. Ik zie hoe ik steeds, in elk detail, in mij geweten heb wat tekort schoot, wat ik naliet, zonder dat te willen, maar uit gebrek aan overzicht, uit machteloosheid – en maar zelden uit echte onwil. Toch is het onvolkomen, het dringt tot vervolmaking en ik weet dat het te laat is, nu.

Maar ook is er die vereniging met de Blik, vol liefde en mededogen – maar één en al gerechtigheid. Er is niets in mij dat het niet eens is met de Blik, en zijn oordeel.

Maar juist die eenheid,
tot in de gerechtigheid,
geeft de glorie.
De hoogste glorie
is de volledige omvattende waarheid,
ook al doet die pijn.
Niets is er meer
dat die waarheid vertroebelt

en wat die vertroebeling zou willen.
Daarom is er die volle eenheid
met de Blik en brengt die de Glorie.

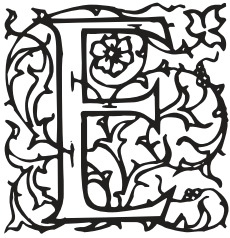
Maar na die lange tijd van actieve aanschouwing begon het overzicht te vervagen. De vlammen doofden niet, maar werden vager door een steeds groter wordende afstand. Er was iets dat bleef, er was iets dat vervaagde...

Een indruk ontstond dat juist dát de werking van het Oordeel was, dat iets wat ik als mijzelf moest zien, zich op begon te lossen, te vervagen, te vermengen met iets anders.

Er stond mij nog een ander oordeel te wachten dan dat liefdevolle gerechtigte van het mij ziende Wezen. Ik begon gewaar te worden hoe elk detail uit de vlammenschrift gemeten en gewogen werd naar principes die onverbrekkelijk zijn. Niet liefdeloos en hard, maar verzegend heet en ijsig koud. Elke kleinigheid moest zich zo verantwoorden. Door naar de overeenkomst te zoeken is de grote Alwetende Wijze Goedheid, de Liefdevolle Wijsheid, de Eeuwige Grootshheid...

De kleinheid van mijn details deed sommige uitdoven, andere oplaaien, afgestoten worden, opgenomen worden – met alle daarbij behorende gevoelens die een mensenziel heeft bij kritiek en bij erkenning.

Maar dan verheven tot de oneindige Macht...

Hij staat een ander wezen, verwant met de Allerhoogste Aanschouwer. Ik herken hem met iets in mij dat mijn hart is, mijn beleven, mijn gevoel. Hij staat, al kun je niet spreken van benen waarop hij staat. Het is overeenkomstig het staan... Hij staat daar. Je kunt ook niet zeggen dat hij een man is, want mannelijk of vrouwelijk is hier slechts herinnering. Maar zijn opgerichte exact schouwende strengheid doet mij hem beleven als 'hij'.

Hij staat daar, tussen mij en mijn verdwijnende vlammen.

Wat gedachtevlam is neemt hij op, voordat het aan hem voorbijgaat. Hij neemt het beschouwend op en weegt... als legt hij mijn gedachtevlam op een weegschaal.

Ik zou elke gedachte terug willen hebben om die opnieuw te vormen – zodat elke vlam het juiste gewicht had...

Maar het zijn verleden vlammen. Ze zijn onveranderlijk. Als ze gewicht in de schaal leggen houdt hij ze bij zich.

Zo niet, dan vervluchtigen ze van mij vandaan, ook mijn meest dierbare gedachten – en stuiten op iets wat je wezenlijke wereld-wijsheid zou willen noemen.

Niemand kan volkomen voldoen aan wat hij eist.

Juist die discrepantie tussen wereldwijsheid en eigen wijsheid brengt een gebeuren op gang, dat een soort omgekeerd herinneren schijnt te zijn. Niet alleen in de tijd gaat het andersom, tevens in de belevingsferen.

Ik zie gedachten samenhangend met pijn, maar ik voel geen pijn, verdriet voel ik, oneindige treurnis, die ik niet zelf veroorzaakt heb, maar die door mijn toestand ontstaat.

De treurnis is vermengd met dankbaarheid. Ik voel me opgenomen in de gelukzalige warmte van de dankbaarheid.

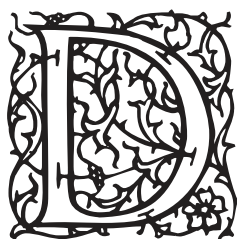
Waar is die?

Geleidelijk wordt mijn gevoel helder, het wordt een doorschijnend beeld in zachte vloeiende kleuren. Vloeiende dankbaarheid, ik ben erin ondergedompeld en om mij heen voel ik kleurige kringen van een ander menselijk wezen – misschien het meest geliefde in het gehele Al...

Maar hier zijn alle wezens innig geliefd.

Steeds helderder licht wordt het 'beeld' en ik zie mijn ziele-vorm buiten me, ineengekrompen door pijn die opstijgt uit een fysiek bestaan. Maar onvoelbaar is nu de pijn, slechts voelbaar is de dankbaarheid van de geliefde.

Dankbaar voor een gezamenlijk leven, gewijd aan de liefde. Het zijn de gevoelens van die ander, van de geliefde, die mij omvloeien in zachte gelukzaligmakende kleuren.

e gelukzaligheid is doortrokken met weemoed en ontbering.

Er is een soort gevoelsherinnering aan een land waar tijd bestaat die vooruitgaat.

Daardoor is er vrijheid en eigenheid; je kunt bepalen wat er later zal zijn, doordat de tijd voortschrijdt.

Hier is dat niet, hier gaat iets, wat op tijd lijkt, achteruit. Je voelt alles omgekeerd. Wat als gewoontegevoel een gevolg lijkt, blijkt oorzaak te zijn en omgekeerd. Het latere is eerder, het eerdere later. Het allerlaatste was er als eerste...

Maar tijd is hier iets anders, is eigenlijk geen tijd – en toch is er volgorde. Ik had me daar vroeger al in ingeleefd - en toch is ook dat hier weer nieuw, totaal verschillend van vroeger...

De ontberingspijn ontstaat door het plotseling optredende besef dat niets te veranderen is, geen enkele kleinigheid. Want het was.

En het was wordt nu plotseling wat is, maar het blijft onverbiddelijk zoals het was.

Een tot leven gewekte herinnering die in volgorde zich afwindt en die doorweven is met onverbiddelijke morele beoordeling – die ikzelf tot stand breng door in de beleving omgestulpt te zijn in alles wat in de herinnering om me heen was.

Ik had al geleefd met dat oordeel, maar hier is het anders, een levende werkelijkheid.

Wat buiten was, is nu binnen, wat binnen is, is als weg-